

ADAM TIPLERİ

Nureddin Yıldız Hocaefendi'nin 04.05.2014 tarihli (22.) Şehzâdebaşı Sohbeti'dir.

Bismillahirrahmanirrahim.
Elhamdüli'llahi Rabb'il âlemin. Vessalatu vesselamu alâ Resûlina Muhammedin ve alâ alihi ve sahbihi ecmaîn.

Aziz Kardeşlerim,

Allah Teâlâ içimizden bizim gibi insan olan birisini bize peygamber olarak gönderdi ki biz insan olarak O'nun üzerinden Allah bizden ne istiyor, nasıl kulluk istiyor bunu anlayabilelim.

Allah bizim gibi bir insan değil de bir meleği bizimle konuşmak, bizi eğitmek üzere gönderseydi bugün yaşadığımız Müslümanlığı büyük oranda o melekten biz öğrenemeycektik. Bir meleğin yaptığını yapmak, anlattığını anlamak bize zor gelecekti. Allah rahmeti ile muamele buyurup bizim içimizden bir insanı bize peygamber olarak gönderdi. Babası vefat etmiş, annesi ölmüş öksüz bir yetimi insan hâlinden anlar, insanın meşakkatlerini kendisi de bizzat yaşamış bir insanı Allah peygamber olarak aramıza gönderdi biz de ondan din öğrendik. Dinin nasıl yaşanacağını ilk örnek olarak da O'nun üzerinde gördük.

Bir insan bir babanın evladı ile konuştuğu şefkati ve merhameti çok rahat bir şekilde Peygamber aleyhisselam Efendimiz'de bulabilir. Bir evladın babayı dinlediği gibi dinlemek isteyen, Peygamber'imizde o baba şefkatini, baba ciddiyetini nasıl istiyorsa o şekilde bulabilir. Bir arkadaşla konuşmak isteyen Peygamber aleyhisselam Efendimiz'i bir arkadaş gibi karşısında bulabilir. Bir eş olarak konuşmak isteyen, erkeklerin dilinden peygamber öğrenmek isteyen, O'nu iyi bir erkek bir koca gibi dinleyebilir. Kadınları kadınlardan daha iyi anlayan bir peygamber görmek isteyen de Sevgili Peygamber aleyhisselam Efendimiz'e kulak vermesi hâlinde kadınları kadınlardan iyi anlayan, tarif eden, merhamet eden bir peygamber bulabilir.

Bugün bizim Müslümanlar olarak belki de en çok muhtaç olduğumuz şey Peygamber aleyhisselam Efendimiz'i içimizden biri, bizim gibi bir insan, dilimizde anlayan birisi, bize merhameti bizden fazla olan bir peygamber olarak dinleyemiyor oluşumuzdur. O'nun Türkçe değil Arapça konuşmasını aramızda bir engel kabul ediyoruz. Birisi tercüme etsin de dinlesin diyoruz. Tercüme sorununu hallettiğimiz zaman bu sefer karşımıza sun'i, uyduruk, bürokratik, gereksiz bir perde geliyor. Allah Kur'an-ı Azîmüşşan'da: "Size içinizden birisini peygamber olarak gönderdim." buyuruyor. "Sizi meşakkate sokmaktan şiddetle kaçınan bir peygamber olarak gönderdi." diyor. "Size karşı merhametli ve nazik bir peygamber olarak gönderdim." diye buyuruyor ama biz devlet adamını dinler gibi peygamber dinlemeye kalkıyoruz. Bizim içimizdeki hocalık makamına oturtulanlar, âlim deyince yanına yanaşılmaz, şeyh deyince etrafında dolaşılmaz, büyük adam deyince etrafında küçücük kaldığımız insanları hayal ettiğimiz gibi "Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemi konuşsa anlasam bile anlamamışımdır muhakkak ben, bu üç dedi, dört dedi, beş dedi diye o sayarken ben o rakamları anlasam dahi anlayamamışımdır muhakkak. Ben anlayamam, peygamberi anlayamam muhakkak, hele bir anlayana sorayım." diye gereksiz, bürokratik, sun'i perdeleri Resûlullah ile aramıza koyduğumuz için konuştuğunu anlasak bile anladığımızı inanmıyoruz.

Güya O'ndan ürküyoruz. Makamından ürküyoruz. Hâlbuki bu ürkme gerçek olsaydı Sünnet'ine aykırı bir hareket yaparken, O'nun Sünnet'ini ihmal ederken kalp krizi geçiriyor olmamız lazımdı. İş O'nun Sünnet'ine aykırı davranmaya geldi mi korkan, ürperen yok. Ama saygı kılıflı uzak kalmaya gelince mazeret hazır.

Burada Peygamber aleyhisselam Efendimiz'in üzerinden değil de O'nun biricik dostu ve O'nun yolunun göstericilerinden birisi olan Ömer bin Hattab'ı -radiyallahu anh- bir örnek olayla arz etmek

istiyorum. Hani biz dinlesek, duysak ne dediğini anlasak bile anlamamışızdır muhakkak diye gereksiz bir ürkme içerisindeyiz ya bir örnek olarak zikretmek istiyorum:

Ömer bin Hattab radiyallahu ah bir gün bir yere gidecek, geçeceği yolda da çocuklar oyun oynuyorlarmış. Bir tanesi "Ömer geliyor, Ömer geliyor!" diye bağırmış. Çocuklar da toz olup kaçmışlar yoldan. Ömer geliyor, devlet başı. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemin halifesi. Çocuğun biri kaçmamış. Ömer'in dikkatini çekmiş bu. Yanına yanaşmış: "Yavrurum" demiş "arkadaşların kaçtı, sen niye kaçmadın." demiş. "Bak Ömer geliyor deyip kaçtılar sen neden kaçmadın." demiş. Çocuk kafasını kaldırmış "Ya Emire'l müminîn, bir suçum yok ki kaçayım senden." demiş. "Yol da senin geçemeyeceğin kadar dar değil ki geç git buradan." demiş. Bu, Müslüman mantığıdır.

Resûlullah sallallahu aleyhi ve selleme iletişimimize bunu örnek vermek istiyorum. Bize konuşması için gönderilmiş bir peygamberi anlasak bile muhakkak anlamamışızdır diye şeytan bizden uzak tutuyor. Hâlbuki o kadınlara kadınlardan daha merhametli ve onların dilini onlardan daha iyi anlayan bir peygamber, sallallahu aleyhi ve sellem. Çocukları çocuklardan daha iyi anlayan, onlara dilinden konuşan bir peygamber. İnsanların dertlerini insanlardan daha iyi izah eden birisi. Allah O'nu rahmetli, nezaketli, anlayışlı bir insan olarak aramıza koymuş. Bizim sorunumuz kulağımızı, gönlümüzü, gözümüzü ona çevirmekte tereddütlü davranmamızdır.

Aziz Kardeşlerim,

Bir hadis dilerken bu ayrıntıya dikkat etmenizi rica ediyorum. Şimdi bir hadisi şerifini okuyacağız inşallah. Bu hadisi şerifi biz ""bana konuşsun" diye Allah'ın gönderdiği Peygamber'imizin sözü" olarak da dinleyebiliriz, böyle bir kulakla da dinleyebiliriz. "Camide oturuyorum bir şeyler konuşuluyor, bağırp çağırarak hâlim yok bu yüzden dinleyim" diye de dinleyebiliriz. Veya "hadis okunuyor ama bakalım benim idrakime uygun mu, keyfimi bozacak mı" diye yarı münafıkça bir üslupla da dinleyebiliriz. Ama mü'min insan Resûlullah sallallahu aleyhi ve selleme hangi gözle bakarsa o gözle bakıp, hangi kulakla dinlerse o kulakla dinleyip o kalple teslim olduğu zaman Ebubekir olur, Ömer olur. Onun bütün dostları gibi olma şansını yakalamış olur.

Aziz Kardeşlerim,

Bir Müslüman eğer Sevgili Peygamber'inin kabri şerifini ziyaret ettiği zaman orada hem ziyaret edip hem de sigara içmeyeceği gibi yani onca saygısı, tazimi ve edebiyetle orada duracağı gibi Peygamber aleyhisselamın fani cesedinin bulunduğu kabrinde ona saygı gösterdiği gibi fani olmayan, ebedi olan Şeriat'ının konuşulduğu hadisleri dinlerken kabrindeki kadar en azından saygılı, dikkatli olmalıdır ki melekleri "Muhammedun resûlullah" kuralını içine oturtmuş bir insan olduğuna inandırversin. Peygamber aleyhisselamın fani cesedinin bulunduğu kabri şerifinde saygılı, edepli, gözyaşıyla durduğu hâlde ebedi Şeriat'ı olan hadislerin bulunduğu bir kitabı okurken, o hadisleri dinlerken arkadaşlarıyla oturur gibi oturan birisi sıkıntılıdır.

Bu sıkıntısı Peygamber aleyhisselamın gerçek kimliğini tanıyamamak sıkıntısıdır. Fani vücudu değerli, ebedi olan Şeriatı ne olduğu belli olmayan bir Peygamber olamaz ki. Bir hadisi şerifi hangi mantıkla dinleyeceğimizi anlatmaya çalışıyorum. Bir Müslüman kıyamet günü Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemi anlayamadığını söyleyemez. "Konuşmuştu ama ben anlamamıştım" demek mümkün mü? Anlayamamak için yeryüzünde yaşıyor olmamak lazım. Hem yaşıyorsun kulağın var gözün var. Arapça bilmek şart değil ki. Artık cep telefonunun bile dillerden dillere nakil yaptığı bir dünyada, herkesin her dili anında saniye içerisinde biliyormuş gibi anlayabildiği bir dünyada, Mekke'de okunan ezanın okunuşundan bir saniye geçmeden İstanbul'da dinleniyor olduğu bir dünyada anlamamış olduğunu kıyamet günü kim kime inandırabilir.

Futbolun bütün dünyanın ortak dili olduğu bir çağda ezanı anlayamamak diye bir özür olabilir mi? Gençlerin hiçbir kelimesini anlamadıkları şarkıları, türkülerini tramvayda yol boyunca dinlediği ve zevk aldığı anası selam verse bile şarkı dinlediği için anasının selamını duymayacak kadar kör şarkı dinleyebildiği bir zamanda insanların "Resûlullah'ın dilini anlayamadım" diye mazeretleri olamaz. Belki bu eski çağlarda olabilirdi ama dil sorunu dünyadan kalktı. Vakit ayırmak, ilgi duymak diye bir sorun çıktı ortaya. Bunun için biz mü'minler olarak Resûlullah'ı bir kere duyar, bin yıl o duyduğumuzla yaşar olmak zorundayız.

Aziz Kardeşlerim,

Bir hususu daha belirtmek istiyorum. Hepimiz ashabı kiramın - Allah onlardan razı olsun- ne kadar büyük bir değişim yaşadıklarını çok iyi biliyoruz. Çocuk katiliğinden bütün dünya nüfusunu bağışlarına basacak merhametli insan hâline geldiler. Alkolikler, Allah yasaklayınca alkolün en büyük düşmanı oldular, en cahil vasıflardan en bilgili insan noktasına geldiler. On asır yirmi asırda da değil. Dün katil kafalılığından bugün merhametli bir insana dönüştüler. Yirmi dört saatten önce yani bir gün geçmeden önce kapkaralıktan bembeyazlığa dönüştüler. Şunu büyük harflerle yazar gibi söylüyorum, haykırarak söylüyorum, hepimiz bunu adımız gibi bilelim. Bu büyük dönüşüm Peygamber'i öldürmeye giden Ömer'in, Peygamber'in en büyük müdavimi ve en büyük yardımcısı olma süreci beş ay sürmedi, beş saatte sürmedi sadece beş dakika sürdü. Beş dakikada dönüşüm yaşadılar.

Bu -adımız soyadımız gibi bilelim- asla ve asla Peygamber aleyhisselamın duasıyla veya mucizesiyle gerçekleşmedi. Eğer duasıyla olacak olsaydı sevgili amcası için ne gözyaşlı dualar yapmıştı tutmadı. Bir mucize ile olacak olsaydı o mucize amcası için gerçekleşirdi. Ona kırk yıldan fazla hizmet eden amcası iman üzere ölmüyor diye mübarek gözlerinde yaşlar boşandı da Kur'an "senin sevdiğin üzerine olmayacak her şey" diye O'na haber verdi.

"Allah kime hidayet dilediyse o hidayet bulacak, sen istiyorsun diye değil ey Peygamber!" diye ikaz edildi. Peygamber aleyhisselam Efendimiz'in etrafında kapkaralıktan bembeyazlığa, katillikten merhametliliğe, alkoliklikten tertemiz ciğer sahibi olmaya, Peygamber öldürmeye giderken Peygamber'in müdafii olmaya, çocuk katiliğinden en merhametli baba olmaya, zalimlikten adalete doğru dönüşürken bu iş ashabı kiram Peygamber aleyhisselam Efendimiz'in Miraç Gecesi'nde yaptığı kandil dualarıyla olmadı. Peygamber aleyhisselam Efendimiz'in iman etmeyenlere parmağını uzatıp parmağındaki bir mucizeyle hemen iman etmiş olmadılar. Hayır, ne dua ne mucizeyle değil. Kur'an dinleyerek, "Resûlullah dedi ki" diye hadislerini dinleyerek dönüşüm yaşadılar.

Ömer bin Hattab'ı hepimiz biliyoruz. Öldürmek üzere evinden çıktı "bana Resûlullah'ı bulun ayaklarına kapanacağım" dedi. Bu Peygamber aleyhisselatu vesselamın gösterdiği bir mucizeyle gerçekleşmedi. Ablası Fatıma "ne yapmaya geldin" diye sorduğunda "işte sizin elinizdeki bu kitabı imha etmeye geldim" dedi. "Ver bakayım ne okuyorsunuz siz, sizi sapıttıran nedir" dedi. Aldı eline tesadüfen Taha Suresi'nin ilk ayetleri rastladı. Zaten bir deriye ya da bir kemiğe yazılmış yazılardı onlar. Nedir bu yazı diye aldı:

طه مَا أَنْزَلْنَا عَلَيْكَ الْقُرْآنَ لِتَشْقَىٰ إِلَّا تَذَكَّرَ لِمَنْ يَخْشَىٰ

Bir, iki, üç ayet deyince dağ gibi Ömer yığıldı kaldı. "Bu kitap kime indiriliyorsa beni ona ulaştırın" dedi. Üç ay Kur'an kursuna gitmedi. Yaz tatilinde imam efendilere teslim edilmedi. Ortada duran ılıman bir adam değildi, Peygamber öldürmeye namzet katil bir adamdı. Ya önceki gün ya bir önceki gün de alkol kullanmıştı. Tertemiz biri değildi herkesin ürktüğü sert bir adamdı. Ama bir, iki, üç ayet demeden Kur'an eritti mum hâline soktu onu. Sadece Ömer mi? Yüz yirmi bin kişi o ayetleri

dinleyerek mum oldular yirmi senede. "Ne diyorsun be Muhammed "diye konuşmaya başlayanlar onun sadece iki sözünü dinledikten sonra "çok doğru söylüyorsun" deyip önünde diz çöktüler.

Bugün bizim camilerimizde, derslerimizde, mukabele diye dinlediğimiz Kur'an'ı Kerim'i onlar da dinlediler. Ama Kur'an kulaklarından kalplerine, beyinlerine girdi. Hafızların seslerine, dekorlarına bakmadılar, Allah ne diyor ona baktılar. Aynı şekilde Peygamberleri konuştuğu zaman Allah adına konuşan birisini dinlediler. Bu hadismiş, bu filanca türmüştü, bu hadise karşı şöyle deniyormuş deyivermediler. Peygamber elini kaldırıp "bu yukarıdaki gök değil dağdır deseydi" "evet" diyeceklerdi. Böyle bir şey demedi ama deseydi bile "yahu bu göktür sen ters söylüyorsun" demeyeceklerdi. Suyu bardağa döküp de "bu su değil, bu hurmadır" diye zıt bir şey söyleseydi "bundan sonra bunun adı su değildir" diyeceklerdi. Teslimiyet vardı. Çünkü "Allah konuşturursa en doğruyu konuşturur muhakkak" diye iman etmişlerdi.

Biz bugün elhamdülillah aynı dinin mü'minleriyiz. Aynı Peygamber'in ümmetindeniz elhamdülillah. Aynı Kur'an kulaklarımızdan giriyor, aynı Peygamber'in hadislerini dinliyoruz elhamdülillah. Belki de binlerce sahabinin hatta on binlerce sahabinin dinlediğinden fazla hadis dinleme imkânına sahibiz. Binlerce sahabe Kur'an'ın tamamının inmesini görmeden bu dünyadan çekip gittiler. Bakara Suresi'nin indiğini binlerce sahabe göremedi bu dünyada. Deyim yerindeyse yarım, çeyrek Kur'an dinleyip gittiler. Resûlullah sallallahu aleyhi ve selleme devlet kurup teslim eden Musab bin Umeyr radiyallah anh bu dünyadan Kur'an'ın üçte ikisini dinleyemeden, göremeden şehit olup gitti. Kur'an Devleti kurup gitti. Dinlediği on sure devlet kurup Resûlullah teslim edeceği kadar büyük menfaat getirdi ona. On yaşında, yirmi yaşında hafız olmuş on bin sahabe yoktur. Ama yirmi yaşına gelmeden "Kullan beni ya Resûlullah! Canım sana feda. Buradayım! Anamı-babamı sana feda ettim!" diyen Sad bin Ebi Vakkas gibi binlerce yürek dolu genç Resûlullah'ın karşısında durdu.

Bugün biz, Müslümanlar olarak Resûlullah sallallahu aleyhi ve selleme teslimiyetimiz "o söylediye tamamdır" deyişimiz yüzde kaçtır? Bunu düşünmek zorundayız. Ölünce filanca "Âişe'yle berber dirilt ya Rabb'i! Ebu Bekirlerin yanına koy!" demek kolay ama bu teslimiyet sahibi insanlarla, ne kadar teslimiyet oranına sahip olduğu belli olmayanların aynı cennete konmasını istemeye yüzü olması lazım insanın.

Mü'minler Resûlullah aleyhisselatu vesselama yüzde yüz teslim olmuş insanlardır. Belki uygulamada yüzdü yüzde yakalayamayabilirler. Uygularken yüzde kırklarda da kalabilir, arızalar gösterebilir, yanlışlar yapabilir; öğlen namazını dört kıldım zannederek üç kılabilir, beş kılabilir. Bunun adı hatadır ama Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem konuşurken mü'minin beyninde binde bir tereddüt bile olmaz.

Bütün dünyanın bilim adamları, ilahiyatçıları, hocaları, imamları, müezzinleri, müftüleri hepsi bir ağız olsalar da "Bu hadis belki doğru değildir." deseler mü'min; kulağı tıkanmış, hiçbir şey duymuyor gibi hisseder "Resûlullah dediye böyledir" der. Beyaza "kara" diyor olsa bile Resûlullah, "kapkaradır o" diye iman eder. Mü'min böyle bir adamdır. Hiçbir zaman mü'min, Resûlullah'tan şüphelenmez. Tıp, teknoloji başka türlü söylüyormuş; tıp daha yeni yola çıktı. Kaç fırın ekmek yiyecek daha, tıp gelişsin dur bakalım. Tıp kanseri önlesin. Kendisi bir hastalık olmaktan kurtulsun tıp, ondan sonra Resûlullah sallallahu aleyhi ve selleme cevap versin. Tıp kendi canını kurtaramamış henüz.

Teknolojik hesaplar, öbür türlü söylüyormuş. Kaç kuruşluk teknolojin var? İnsan öldürmek için icat edilmiş silah teknolojisinin artıklarından sen, ev teknolojisi üretiyorsun henüz. Hâlâ teknoloji insanı imha etmek için laboratuvar kuruyor. Böyle bir teknolojiyi; insanlığı, on sekiz bin âlemi kurtarmak için getirilmiş-gönderilmiş bir Peygamber'in karşısında susturucu olarak kullanamazsın. Güçlü olabilir teknoloji ama bu imha etmek için icat edilmiş bir teknoloji. Tıpta kullandığı teknoloji bile önce savaş laboratuvarlarında icat ediliyor da artanı "nükleer tıp" diye hastanelere gönderiliyor. Tıp ve

teknoloji hele bir kendisini aklasin bakalım ondan sonra miraç görmüş, sidretü'l münteha görmüş Resûlullah aleyhisselatu vesselamın karşısında o zaman “bu teknolojiye aykırıdır bu hadis-i şerif” deriz veya demeyiz.

Ashabı kiramın girdiği cennete girmek için onların Resûlullah’a gösterdiği teslimiyeti göstermek zorundayız. Biz, eğer bir kavganın içine girdiğimizde “Şu ayeti bir dinle bakalım, ondan sonra kavga edersin.” dendiğinde, elimize Ömer bin Hattab’ın eline konduğu gibi “Haydi bakalım şu ayeti bir oku!” dendiğinde “peki, bir dinleyim bakayım” deyip Rabb’imizin ayetleri sıcak bir günde serin bir suyu yudumladığımız gibi bizi serinletemiyorsa eğer “Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem buyurdu ki” dendiğinde “Ne buyurdu?” diye pür dikkat bizi heyecanlandırmıyorsa eğer biz o zaman ashabı kiramla aynı konvoyun yolcuları olduğumuzu nasıl ispat ederiz? Sözle Müslümanlık oluyor mu? Sözle zenginlik oluyor mu?

Aziz Kardeşlerim,

Elbette şeytan, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemi mağlup edemeyeceğini çok iyi biliyordu. Onu Allah bir kere gönderdi, Peygamber’e “Geri git!” denilecek hâli yoktu. Ama aynı şeytanın büyük bir umudu vardı. Peygamber’e karşı “Ümmet’ini soğutabilir” diye umutla dolaştı. Bir asır, iki asır, üç asır bekledi ama onun Ümmet’i hiçbir zaman İsa, Musa aleyhisselamdan sonra ellerindeki Allah’ın kitabını, peygamberlerinin mirasını ibadethanelere terk edip keyiflerine bakan, istedikleri gibi din yaşayan bir ümmet olmadı elhamdülillah. Peygamber’inin mirasına Ebu Bekirler, Enes ibni Malik’ler canlarından fazla kıymet verdiler. Bir asır değil on dört asırdır bu mirası canları ve namusları gibi korudular.

Şu kâinatta yüz yirmi dört bin peygamberin tamamı dâhil olmak üzere sayısını Allah’tan başkasının bilmeyeceği kadar büyük oranda varlıklarına iman ettiğimiz meleklerin her biri dâhil olmak üzere “Muhammed” ismi kadar salâvat, saygı ve selam ile anılan bir isim var mıdır? Biz bir Ümmetiz ki bin dört yüz küsur senedir çocuklarımıza dahi Peygamber’imizin adını normal bir insanın adı gibi anılmasına dahi izin vermemiş bir ümmetiz elhamdülillah. Hiçbir Müslüman bir kere olsun “Muhammed” dememiştir. Dese, bir kere ağzından kaçsa büyük bir günah işledim diye vicdanı sızlar, belki o geceyi uykusuz geçirir bir ümmetiz biz.

Şimdi, ağzı süt kokan çocukların çıkıp Peygamber aleyhisselam Efendimiz’in adını salâvatsız anabileceklerinin zannetmiş olmaları, sadece şeytanın bin dört yüz sene sonra kuluçkadan çıkan yumurtasından başka bir şey değildir. Bin dört yüz senedir bu Ümmet “Muhammed” dememiştir. “Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem” demiştir.

Adamlık, Muhammed aleyhisselama Allah’ın baktığı gibi bakmaktır. Batıların muharref dine iman eden Hıristiyanların güya peygamberleri olan İsa’ya baktıkları gibi bakmak ise adamlıktır ama o batıdan etkilenmiş adamlıktır. Kültürsüzlüktür! Bu Ümmet’in kültürüyle değil kendi peygamberlerinin kültürünü kökten imha ettikleri gibi bu Ümmet’in Peygamber’inin mirasını da kökten imha etmek için uğraşacaklardır. Bu tecrübeyle sabittir. Onlardan etkilenip onlar “İsa, Musa” dedikleri gibi “Muhammed, Ahmed, Mustafa” deme cür’etini gösterebilmişlerdir. Bu da adamlıktır ama başkalarının adamı olmanın adamlığıdır. Medine bağımlısı, Mekke yürekli hiçbir Müslüman tarih boyunca buna cüret etmemiştir.

Aziz Kardeşlerim,

Dil uçukluğuna neden olacak kadar enteresan bir örnek size zikretmek istiyorum. Muhammed ismi sallallahu aleyhi ve sellem bir insan ismidir. Bizim gibi fanî, bedeni olan, bir anadan doğmuş yetim bir çocuğun adıdır. Peygamberimiz sallallahu aleyhi ve sellem’in adıdır. Bu ismi bu ümmet

salâvatsız, selamsız, saygısız anmaz dedik. Anmamıştır dedik. Fıkıh kitaplarından akide kitaplarına kadar bu Ümmet'in kütüphaneleri bu kuralları izah eden kitaplarla doludur.

Fanî Amine'nin oğlu Muhammed'den söz ediyoruz. Annesinin adı Âmine, babası var. Annesi var, çocukları var, torunları var. Pazarda dolaşmış, yemek yemiş, hastalanmış bir insan ama Allah'ın peygamberi. Böyle bir insanı bu Ümmet hiçbir zaman "Muhammed ağabey" diye anmadı. Kıyamete kadar da Allah izni ile andırtmayacak. Öyle Roma sıkıştırdı diye İsa'yı çarmıhta bırakıp gidecek bir ümmet değil bu Ümmet. İdam edileceği zaman "Muhammed'i kendi yerine ister miydin?" diye soranlara "değil kendi yerimde istemek, benim kurtuluşum onun ayağına bir diken batmasıyla bile olacaksa vallahi istemem ayağına diken batmasın ben asılayım" diyen adamları vardı onun sallallahu aleyhi ve sellem. Lakin aziz kardeşlerim, Muhammed kelimesinden sonra salâvat getirmek "Peygamber'ine salât et, selam et Allah'ım" diye dua etmek bunu her namazda Tahiyat'tan sonra söylemek, selamdan önce söylemek Ümmet'in Allah tarafından emredilmiş Şeriat'ı gereği ibadet olarak yaptığı bir iştir. Farzdır, vaciptir, yerine göre sünnettir. Muhammed demek yok, gelişi güzel anamazsın. Sallallahu aleyhi ve sellem diyeceksin, aleyhisselam diyeceksin.

Lütfen dikkat ediniz. Onu yaratan Allah'ın adı anılırken böyle bir mecburiyet yoktur. Mü'min Allah diyebilir. Sallallahu aleyhi ve sellem der gibi celle celaluhu demek mecburiyeti yoktur. Zikir olarak, sevap olarak, fazilet olarak vardır. Bunun için Peygamber'den konuşurken aleyhisselam 'sallallahu aleyhi ve sellem'siz anılmadığını görürsünüz. Ama Şeriat kitaplarını incelediğinizde bakarsınız ki "Allah diyor ki, Allah buyurdu ki" denir. Önünde ilave bir zikir cümlesi olmaz umumiyetle olmaz. "Peygamber dedi ki" diye bir kere yazmamıştır bu Ümmet. "Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem buyurdu ki" demiştir. Bunu da bu şekilde hürmet ve saygıyı da adamlık kabul etmişlerdir. Adamlık budur demişlerdir. Teslim olduğun kadar, hürmet ettiğin kadar, saygı gösterdiğin kadar onun adamısın.

Kendi peygamberlerinin adını kütüphanelerde unutturan muharref dinlerin mensupları elbette benim Peygamber'imın adının da o azametle anılmasını istemeyeceklerdir. Kendilerine edindikleri adamları da bunu bilimsellik veya modernistlik kılıfıyla kılıflandırıp Muhammed dedi ki diyeceklerdir. Ama onun adamlığı Enes bin Malik'in adamlığı değildir. Onun saygısı hiçbir zaman Ali bin Ebi Talib'in saygısı seviyesine ulaşamayacaktır. Çünkü kimin adamı olduğu konusunda sıkıntısı vardır. Bizim Peygamber aleyhisselamı dinleyişimiz, o konuşurken kulağımızı kabartmamız, onu gözümüzle bile dinleyecek kadar dikkat kesilmemiz çok fantezi bir saygıdan kaynaklanmıyor. Allah'ın böyle emretmesinden kaynaklanıyor. Bunu Müslümanlık olarak bilmemizden kaynaklanıyor. "Şimdi ben bir hadisi şerif okuyacağım ey Müslümanlar" dediğim zaman eğer o hadis paragrafına geçtiğimde benim sözlerimle o hadise başladığım paragrafı okuduğum sözler arasında dikkat kesilme, teslim olma, 'tamam ne denecek bakalım' tarzında bir farklılık olmuyorsa bir sıkıntı var demektir. Çünkü şu kâinata Allah'tan sonra hiç kimsenin sözü Peygamber dinlenir gibi dinlenemez. Ya da Peygamber'in sözü hiçbir insanın sözüne benzetilerek dinletilemez. Allah konuşmuştur, Peygamber'ini konuşTURmuştur. Bize de "dinleyin ki kurtulasınız" demiştir.

Peygamber aleyhisselam Efendimiz Kur'an okurken elbette dinlenecek zaten. Ama okuduğu Kur'an değil bir nasihat konuşması yaparken yani hadis dediğimiz şeyleri konuşurken önünden bir-iki kişi kalkıp dışarıda bir iş görmek için -şimdi ki deyimle telefonu çaldı da telefonuna bakmak için- kendisine ait konuşma yaparken Peygamber mescitten dışarı çıkanlara Kur'anımız ne diyor: "Ey Peygamber! Sen konuşma yaparken -Kur'an okurken değil konuşma yaparken- seni ayakta bırakıp dışarı çıkanlar için hele bizden bir af dile bakalım." Ancak "Rahmeten li'l âlemin" olarak gönderilen Peygamber "bu cahili affet ya Rabb'i" derse dışarı çıkmasının suçu affolunabilir. Peygamber konuşurken dışarı çıkan, 'ben karşıyım bu senin dediklerine' diyen değil onun sözünün bitmesini beklemeden, "çıkabilirsin" demeden dışarı çıkandan Allah söz ediyor. "Onlar için hele sen bir istigfar

et bakalım çok ağır bir hata işlediler.” Peygamber aleyhisselam Kur’an okuyorsa zaten Allah’ı dinler gibi dinleyeceksin. ‘Dedi ki Peygamber’ diye başlayan bir cümleden sonra da Allah’ın “dinleyin” dediğini dinler gibi dinleyeceksin. Bunun için değerli mü’minler, “şimdi bir hadis okuyacağız” sözünden sonra alarm çalmalıdır. Hayat durmalı, kulaklar Peygamber aleyhisselatu vesselama yönelmelidir.

Hadisler, bir amcanın nasihati değildir. Mekke’de çok muhterem beyaz sakallı yeşil cübbeli bir hacı amcanın nasihatleri değil bunlar. Biz hadis dinlemekle kimin adamı olduğumuzu meleklerle gösteriyoruz. Bu hadis zayıf, bu şişman, bu orta boylu diyenler Peygamber aleyhisselatu vesselamın sözlerini kendi sözlerinin çerezi olarak kullananlar kıyamet günü yüzüne bakamayacakları bir Peygamber’in huzuruna çıkacaklar. Bir saatlik bir konuşmanın hiçbir yerinde Peygamber’e ait bir alıntı yok. Bir o şairden, bir bu tarihi mesajdan, filan şiirden alıntı ve bunun adı da din. Böyle din olur mu? Din; Allah konuşur, Peygamber konuşur olan bir yerdir. Onun dışındakilerin adı kahve sohbeti olabilir, düğün muhabbeti olabilir.

Aziz Kardeşlerim,

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz hiçbirimizin babası, hiçbirimizin amcası değildir. Hepimizin Peygamber’idir. Hepimiz onu Peygamber’imiz yani Allah’ın aramıza gönderdiği elçisi olarak bakıp dinleriz. Böyle olursa o bizim için rahmet sebebidir. Bunu becermeyi başta kendimiz ve sonra da sorumluluğunu taşıdığımız çocuklarımıza uygulamalıyız. Bu nedenle aziz kardeşlerim, bir kardeşiniz olarak sizin gibi Allah’ın rahmetine, mağfiretine muhtaç biri olarak söylüyorum. Çocuklarımızın Peygamber aleyhisselam Efendimiz’in kaç yılında doğmuş olduğuna dair bilgileri bilmelerine sakın aldanmayın. Sakın aldanmayın!

Bu dinde beş yüz yetmiş bir uğurlu bir rakam değildir. Bunu bilmek bir ibadet değildir. Bunu bilen çocuk mücahit olmaz. Bunu bilmeyi öğretmenin bir manası yoktur. Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem sireti; sıcak yatak görmeden, eşleriyle bir bardak çay içmeye fırsat bulmadan Allah’ın dini yücelsin diye bu dünyada iki gün üst üste sıcak bir çorba dahi içme fırsatı bulamadan gidişidir. Asıl olan; bunu bilmek ve bunu prensip olarak çocuklara uygulamaktır. “Peygamber” deyince önündeki bilgisayarı bırakıp “nerden geldi bu ses” diye peygamber kelimesini duyduğu tarafa dönüyorsa çocuklarımız, şükür secdesine kapanıp elhamdülillah deyiverelim. Ama çocuklarımız yetmiş birde doğdu, altı yüz otuz ikide şuradaydı, altı yüz on beşde buradaydı diye bize biyografi sayıyorlarsa bu ne o çocuğun karnını doyurur ne bizi sorumluluktan kurtarır. Siyer öğretmek kadar kolay bir şey yok ki. Zor olan siyer öğretmek, Peygamber’in ne zaman doğduğunu söylemek değildir. Zor olan şeytanın yaptırtmadığı Peygamber’e sevdalı, onun adına can fedaya hazır genç yetiştirmektir. Beş yüz yetmiş biri tarihten Hıristiyanlar da biliyorlar. Belki de onların Peygamber aleyhisselam Efendimiz ile ilgili yazdıkları kitaplar bizim yazarlarımızdan öncedir.

Mühim olan Peygamber aleyhisselamın adını bilmek değil adına kurban olmaktır. Adamlık budur. Bu adamları Allah arıyor. Bu adamlar Allah’ın kıyamet günü Muhammed aleyhisselamın Ümmet’inden diye mahşer yerinde onunla beraber Havzı Kevser’inde buluşturacağı adamlardır. Bu mantık çocuk yetiştirme mantığıdır. Çizgi filmler, çizgi romanlar belki eğitime hazırlık için gerekli ama asla hedef değil sonuç değildir. Bilakis mini bir tuzaktır.

Vel’hamdülillahi Rabb’il âlemin.